

Ν.Ξ.

Πολιτική κριτική στη **ΛΑΕ** σε αυστηρή γλώσσα, περιλαμβάνει άρθρο που δημοσιεύεται στον ιστότοπο **RedTopia** (απηχεί τις θέσεις των 68 αγωνιστών που πρόσφατα αποχώρησαν από την **ΔΕΑ**).

Το άρθρο γράφεται με αφορμή την πρόσφατη επίσκεψη του επικεφαλής της **ΛΑΕ Παναγιώτη Λαφαζάνη** στην Κοζάνη, στο πλαίσιο επετειακής εκδήλωσης για τα θύματα του ναζισμού στους Πύργους Εορδαίας.

Στην αρχή του άρθρου (ολόκληρο εδώ: **Ο Π. Λαφαζάνης στην Κοζάνη**), ο συγγραφέας **Αλέξης Λιοσάτος** αναφέρει επικριτικά: «Δεν είναι η πρώτη φορά που για την επίσκεψή του τα μέλη του τοπικού και του νομαρχιακού οργάνου της ΛΑΕ ενημερώθηκαν από τα ΜΜΕ.»

Στη συνέχεια προχωρεί σε κριτική πολιτικών αστοχιών, όπως τις χαρακτηρίζει, όπως το ότι ο Γ.Γ. της ΛΑΕ συνηθίζει «να αλλοιώνει καθοριστικά και επί το συντηρικότερον όσα (σε ορισμένες περιπτώσεις ήδη αρκετά συντηρητικά) συνομολογούν τα επίσημα κεντρικά όργανα της ΛΑΕ στις κομματικές αποφάσεις τους.»

Στο εδάφιο με τον τίτλο: «**Πατριωτισμός που φλερτάρει με τον εθνικισμό**», το άρθρο γράφει ότι ο επικεφαλής της ΛΑΕ «πλειοδότησε σε ισχυρισμούς ότι η Ελλάδα βρίσκεται υπό γερμανική κατοχή, απέναντι στην οποία απαιτείται μια νέα απελευθέρωση και ένα νέο 1821 (ούτε καν ένα νέο ΕΑΜ δηλαδή)».

Σχολιάζοντας την παρακάτω αποστροφή του λόγου του **Παναγιώτη Λαφαζάνη**:

«Ούτε η χειρότερη αποικία δεν έχει υποστεί τέτοια βασανιστήρια» είπε για την Ελλάδα των μνημονίων, ενώ οι κάτοικοι του νομού Κοζάνης θα μετατραπούν σε δουλοπάροικους και ραγιαδες,

ο αρθρογράφος αναφέρει:

Πάρα πολλοί εργαζόμενοι στη ΔΕΗ έχουν ήδη μετατραπεί σε «δούλους», δουλεύοντας ως συμβασιούχοι σε ελληνικότατους εργολάβους για ψίχουλα, και συχνά καθυστερούν να πληρωθούν για μήνες.

Για να συνεχίσει την κριτική του:

(ο Π.Λ.) «Συχνά αντιμετωπίζει τα κοινωνικά προβλήματα από αταξική σκοπιά, που δεν συνάδει με τα ιδρυτικά κείμενα ούτε της ΛΑΕ ούτε του Αριστερού Ρεύματος. Την πάλη των τάξεων έχει αντικαταστήσει η πάλη των εθνών [...]

Έχουν εξαφανιστεί έννοιες όπως αστική τάξη, εργατική τάξη, ανατροπή του καπιταλισμού, αλλαγή συσχετισμών υπέρ των εργαζόμενων, απαλλοτρίωση των καπιταλιστών, διεθνιστική ταξική ενότητα της εργατικής τάξης των χωρών από τα Βαλκάνια ως τη Γερμανία. Έννοιες που πριν 100 χρόνια θα ήταν αυτονόητες ακόμα και για την ... ρεφορμιστική Β' Διεθνή, πολύ περισσότερο για το κομμουνιστικό κίνημα. Τη θέση τους έχει πάρει ο εθνικο-απελευθερωτικός αγώνας. Αυτό που υπονοείται είναι ότι ο αγώνας είναι σε αυτή τη φάση (και για απροσδιόριστο χρονικό διάστημα) εθνικός, άρα πρωτίστως αγώνας (όλων μαζί, καπιταλιστών κι εργατών) Ελλήνων κατά (επίσης όλων μαζί) Ξένων.”

Θεωρώντας τη μάχη για την **ανάπτυξη** ως μια συντηρητική εκδοχή του ρεφορμισμού, ο συγγραφέας εκτιμάει ότι η ΛΑΕ έχει χάσει την εμπιστοσύνη μεγάλου τμήματος των αγωνιστών-αγωνιστριών που έλπισαν σε αυτήν το 2015.

Κάνοντας λόγο για την ανάγκη να δοθεί η έμφαση στο πεζοδρόμιο και όχι στα ΜΜΕ, στην οργάνωση του απλού κόσμου από τα κάτω και όχι σε αρχηγικές εμφανίσεις, στην **ταξική** και όχι στην **εθνική ενότητα**, σε άλλο σημείο το άρθρο αναφέρει για τον Γ.Γ. της ΛΑΕ:

“-Θεώρησε υπαρκτό και απευκαίιο το ενδεχόμενο θερμού επεισοδίου με την Τουρκία. Αλλά η αντιπολίτευση «επί το εθνικότερον» στην ήδη εθνικιστική κυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου **φέρνει πιο κοντά, δεν απομακρύνει τα θερμά επεισόδια**. Στην κυβέρνηση πρέπει να κάνουμε κριτική ότι δεν έχει την ειρήνη σαν πρώτη προτεραιότητα, ότι προχωρά σε επιθετικές συμμαχίες (Ισραήλ, Αίγυπτος, ΝΑΤΟ) και ενέργειες (άσκηση Ηνίοχος, πυρά λιμενικού κατά τουρκικών πλοίων κ.α.) απέναντι στην Τουρκία, και όχι να κάνουμε ακόμα περισσότερη κριτική στην -υπαρκτή- τουρκική επιθετικότητα, πλασαριζόμενοι ως συντηρητική συμπολίτευση του ελληνικού αστισμού που διεκδικεί ΑΟΖ για τους Λάτσηδες.

-Η βύρση της Μακεδονίας ως «**Σκόπια**» δεν διευκολύνει την ειρήνη με τους γείτονες στα Βαλκάνια. Και κάτι σημαντικό που πρέπει να σημειώσει ο γ.γ. της ΛΑΕ: Η κριτική στον Τσίπρα να μη δεχτεί «συμβιβασμό» για το όνομα, τη στιγμή που ο Τσίπρας έχει ήδη εξασφαλίσει τον ρόλο νονού-νταβατζή στη Δ. Μακεδονία, δεν προσθέτει ψήφους από το κέντρο ή τη δεξιά, αφαιρεί όμως σίγουρα από τα αριστερά. [...]

- Γι' αυτό και μαζί με αυτές τις αυταπάτες της ηγεσίας της ΛΑΕ περί διαχείρισης, διόρθωσης και αλλαγής πορείας του ελληνικού καπιταλισμού, πηγαίνουν και οι αυταπάτες για την ίδια τη φύση του ΣΥΡΙΖΑ και η πλήρης αδυναμία αυτοκριτικής για τα λάθη της Αριστερής Πλατφόρμας εντός του ΣΥΡΙΖΑ.

Για παράδειγμα, ισχυρίζεται από την Κοζάνη ο Π.Λαφ. πως «*Ο λόγος που τα συμφέροντα θέλανε να απομακρύνουν εμένα από το ΣΥΡΙΖΑ και να εκτρέψουν τον ΣΥΡΙΖΑ σε μνημονιακή κατεύθυνση, ήταν η θέση μου για την ενέργεια.*»

Άλλη μια αμετροεπής δήλωση, που δείχνει όμως ταυτόχρονα και το βάθος του προβλήματος. Γιατί τη στιγμή που αναφέρεται ο Π. Λαφ. (πρώτη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, άνοιξη-καλοκαίρι 2015), ο ΣΥΡΙΖΑ είχε γίνει **προ πολλού μνημονιακός** στην ουσία του, αφού είχε έρθει ήδη σε συνεννόηση με την άρχουσα τάξη την προηγούμενη τριετία, είχε ήδη σοσιαλδημοκρατικοποιήσει το κόμμα, είχε ήδη υπουργοποιήσει Καμμένους, Σημιτανθρώπους και λοιπούς ΠΑΣΟΚους, είχε ήδη χρίσει ΠτΔ τον Πάκη, είχε ήδη υπογράψει τη συνέχιση των μνημονίων 1 και 2 (20/2/2015), ενώ η Αριστερή Πλατφόρμα διατηρούσε υπουργικές θέσεις. Και προφανώς αφού είχαν γίνει όλα αυτά, η θέση του Λαφαζάνη για την ενέργεια το πολύ-πολύ να αποτελούσε παρωνυχίδα για τους δανειστές.”

Στο ερώτημα: «**Τι Αριστερά χρειαζόμαστε;**», ο αρθρογράφος σημειώνει:

«Σήμερα χρειαζόμαστε ενότητα της Αριστεράς στο κίνημα, στους χώρους δουλειάς, στον δρόμο. Ενάντια

στα μνημόνια και τα αφεντικά, διεκδικώντας ψωμί-δουλειά-καλύτερη ζωή για την εργατική τάξη, προσπαθώντας να ξαναμαζικοποιήσουμε τις αντιστάσεις.

»Ενάντια στον πόλεμο, τον εθνικισμό, τους εξοπλισμούς, τον φασισμό, ενάντια στην ελληνική επιθετικότητα και τις διεκδικήσεις υδρογονανθράκων.

»Την Αριστερά που θα χτίζει συνειδήσεις ταξικές και γέφυρες διεθνιστικές με τους γύρω λαούς, που θα οργανώνει το ταξικό στρατόπεδο, θα ανεβάζει τη συλλογική αυτοπεποίθηση των εργαζομένων και θα την μετασχηματίζει σε δύναμη κρούσης ενάντια στον καπιταλισμό.

»Την Αριστερά που θα ζητά την ανατροπή της κυβέρνησης από το «πεζοδρόμιο» και όχι από τη Βουλή. Που θα οραματίζεται την ανάδυση της νέας κοινωνίας μέσα από απεργίες και καταλήψεις, όχι μέσα από «αφ' υψηλού» διαχείριση σαν παλαιάς κοπής αστικό προσωπικό. Χρειαζόμαστε τέλος πολιτικά μέτωπα και απαντήσεις που να οδηγούν τους φτωχούς σε αυτή την κατεύθυνση.»

»Με την κατάρρευση του εγχειρήματος ΣΥΡΙΖΑ ως αριστερή ανατρεπτική δύναμη το καλοκαίρι του 2015, κατάρρευσαν και οι αυταπάτες τουλάχιστον σε ένα τμήμα της κοινωνίας ότι υπάρχουν τα περιθώρια να αλλάξει η ελληνική οικονομία, να εξημερωθεί ο ελληνικός καπιταλισμός ή να συγκινηθεί ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός με την ψήφο και την αλλαγή πρωθυπουργού.»

«Μια μικρή μόνο αριστερή πρωτοπορία», γράφει σε άλλο σημείο, «έβγαλε το συμπέρασμα ότι **αν προσπαθήσεις να ξεδοντιάσεις ένα-ένα τα δόντια του τίγρη, θα σε κατασπαράξει**, ότι πρέπει συνεπώς **πρώτα να τον σκοτώσεις.**»

«Κακέκτυπα του ΣΥΡΙΖΑ», προσθέτει, «δεν έχουν ελπίδα να μακροημερεύσουν, γιατί οι μνήμες από την περασμένη κατραπακιά είναι νωπές. Η συζήτηση σήμερα αφορά ένα εγχείρημα που να πείθει ότι αποτελεί ρήξη με τον ΣΥΡΙΖΑ. Κι η ΛΑΕ, παρ' όλες τις φαινομενικές διαφορές («πατριωτικό» στίγμα, φιλία με Ρωσία, ανάπτυξη με δραχμή κλπ) θυμίζει απλά το αντεστραμμένο είδωλό του σε ακόμα πιο κείνσιανή εκδοχή. Μια πρόταση κείνσιανής ανάπτυξης μπορούσε να δίνει πειστικές απαντήσεις υπό την πίεση του εργατικού κινήματος τη δεκαετία του '50 ή ακόμα και τη δεκαετία του '70 και του '80. Τη δεκαετία του '90 και του 2000 ωστόσο, κάθε απόπειρα κείνσιανισμού προσχώρησε στο νεοφιλελευθερισμό, η σοσιαλδημοκρατία κι ο ρεφορμισμός βυθίστηκαν στην κρίση. [...]

“Το να ξαναζεσταίνεται σήμερα άλλη μια μπαγιάτικη κείνσιανή σούπα ανάπτυξης από την Αριστερά μπορεί να εκληφθεί μόνο ως κακόγουστο αστείο. Κι όμως, αυτό είναι το στίγμα που επιμένει αδιαλείπτως να εκπέμπει η ηγεσία της ΛΑΕ: παραπομπή στις κάλπες για κοινοβουλευτική ενίσχυση της ΛΑΕ, για να μπει στη Βουλή, να γίνει κυβέρνηση, να κάνει παραγωγική ανασυγκρότηση με εθνικό νόμισμα, με τον «ηγέτη» Λαφαζάνη που έχει το σωστό «πρόγραμμα» και δεν θα «προδώσει» όπως ο Τσίπρας.»

«Η ανασυγκρότηση της Αριστεράς εξακολουθεί να απαιτεί την μέγιστη προσπάθεια ενότητας των αριστερών-εργατικών οργανώσεων στους υπαρκτούς αγώνες, παράλληλα όμως απαιτεί την προσπάθεια να ενισχυθεί η επαναστατική Αριστερά. Δηλαδή η Αριστερά που δεν πιστεύει στην κοινοβουλευτική διαχείριση του καπιταλισμού αλλά στην επαναστατική ανατροπή του από την εργατική τάξη»,

σημειώνεται στην κατακλείδα του άρθρου.